

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Skal nu den same pen/ som eders nafn indførde

Citation: Bording, Anders: "Skal nu den same pen/ som eders nafn indførde", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid95516.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

68. Til den høy-ædle och vel-baaren Herre Ejler Holk til Elkjær/ Kongl: Maytz til Danmark och Norge/ etc. Høy-betroit General Major, Øfverst ofver Dronningl: Maytz lif-regiment til foods/ Assessor udi Krigs Collegio, Befalnings Herre ofver Kroneborgs Fæstning och Læn/ Der hans unge Daatter Jomfru *FRIDERICA SOPHIA HOLK* til Jorden sørgeligen blef bestedit. Trykt i Kiøbenhafn af Jørgen Lamprecht.

162

☒ Skal nu den same pen/ som eders nafn indførde
J ærens præctig bog/ och sig saa lystig rørde
Der Lykkens blide Soel for eders huus opstod
Och Himlens rige gunst sig der tilsjune lod;
Skal nu den same sig til sørge-skrift beqvemme/
Och mod sin vaanlig art/ al glædes tanker glemme?
Ja min høy-ædle Holk: at sørge vel anstaar/
Naar slig en dyrbar ven i sørge-kleder gaar.
Men hvad for farfver skal den kunstner sammelrøre/
Som vil paa taflen ret med pensel eftergjøre
Det yncksom øyesjun/ som Agamemnon teer/
Naar hand paa slacter-benk sin unge Daatter seer.
Ney kunsten self saa got som der udi forsager/
Och derfor med it skjul hans ansict ofverdrager:
At hvo som der paa seer/ betracte skal ved sig/
At Fader-sorrig fast er ubeskrifvelig.
Mand vel en Fader seer/ udvortis sig at græmme/
Mand vel hans modig suk och Jammer kand fornemme:
Naar hand paa sine Børn tiltvungen er at see/
Hvor de beklemmes om med Dødsens haarde væ.
Men ingen / uden den/ som och er self en Fader/
Kand ret udgrunde/ hvad indvortes hannem skader.
J sørge-dract och sløer hans sorrig ey bestaar/
Men gjemmel marf och been ret ind til Sjælen gaar.
Nu vel/ min Herre/ det er eder tungt at friste
Saa stoor en hjerte-sorg/ och sligt it barn at miste.
Jeg veed/ J vilde self en deel af eders tid
Til hendes alder lagt/ och før self Døden lj'd.
J vel med billighed hår aarsag til at klage.
Paa den umilde Død/ for hand saa snart och fage
Det ædle rosen-blad/ i fawrist alders vaar/
Af eders prjsslig æt saa vredelig afskaar.
Ja skam och meen saa sant den slemme tyf fortære/
Som vilde saa tyransk och ubarmhjertig være/
Och eders reene seng i fred ey blifve lod/
Før den blef daatter-løs, o hjertens vedermod!
Men ach hvad hjælper suk? hvad hjælper graad och klage?
Det ædle Barn igjen ey sørgis kand tilbage.
163 Mand den paa Jorden her ret aldrig vente tør/
Som engang træder ind ad grafsens mørke dør.
Sig derfor eders Sind ey maa for meget krænke
For hendes hedenfart. J meere bør at tænke:
Hvad Himlens almagt vil/ at os skal timis her/

Det for sig gange maa/ hvor suurt det os end er.
Betænker derhos och den høye nød och trængsel/
Som hendes reene Sjæl i dette kroppens fængsel/
Var stedse bunden til. Hvor hjerte-glædelig
Den til sin verne-ro lod ofverflytte sig.
Af syndsens farlig brug kand den ey nu befængis/
Af sjudgom pinlig væ ret aldrig meere trængis.
For Lykkens falske glar tør den och ikke ved
At frycte sig/ men er i fast-beständig fred.
Sin rette Brudgom den omfafner nu med glæde:
Er prydit om och om med ærens æ vig kjæde.
Den skønne Paradjs och søde Lifsens Land
Den nu til bolig har/ och intet fattis kand.

☞ O Engle-lige Sjæl/ o ædle Lifsens pøde/
Som finder dig indknyt i de udvaldes rode/
Vel dig i ævighed: Saa vel est du forvart.
Os længis inderlig til dig at komme snart.

A. Bording.